

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: P. T. N., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika,
pobytem v ČR S.,
zastoupena: Mgr. Ing. Jan Klik, Ph.D., advokát, se sídlem
Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020, č. j. MV-36824-/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020, č. j. MV-36824-/SO-2020, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2019 č. j. OAM-14111-12/TP-2019, jímž bylo dle § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů

(dále též „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podané podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem společného soužití s nezletilým synem žalobkyně, občanem České republiky, neboť žalobkyně podala žádost opakovaně, aniž uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti.

Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že napadená rozhodnutí nepovažuje za správná a zákonná, neboť vykazují znaky přepjatého formalismu a jejich aplikace je v rozporu s obecnými právními zásadami vzhledem k plynutí času jako významné objektivní právní skutečnosti. Od doby podání první žádosti uplynulo více než 6 roků (7. 9. 2013-19. 9. 2019). Žalobkyně nesouhlasila s názorem správních orgánů, že jim nepříslušelo se v jejím případě zabývat plynutím času. V rozhodnutí je uvedeno, že běh času nemá vliv na skutečnost, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že za jejího přičinění bylo účelově uznáno otcovství jejího syna občanem České republiky, díky čemuž i on získal české státní občanství. Tyto závěry však nejsou správné. Žalobkyně poukázala na zásadu, podle níž se negativní protispolečenské důsledky určitého protiprávního jednání postupem času oslabují, takže po určité již není potřeba době na takové jednání reagovat a zohledňovat jej. Doba přesahující 6 let je nakolik dlouhá, aby byla zohledněna při rozhodování o druhé žádosti. V opačném případě by žádost dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemohla podat již nikdy, neboť na rodičovských poměrech k synovi se nic nemění. Novou skutečností pro posouzení žádosti je tak dle žalobkyně právě plynutí času.
3. Žalobkyně uvedla, že proti zamítavému rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-19303-33/TP-2013, nepodala opravný prostředek jen z osobních důvodů, neboť nebyla přítomna na území ČR, policejní orgán však vyšetřování příslušného podezření uzavřel s tím, že se nepodařilo prokázat, že by souhlasné prohlášení o určení otcovství bylo učiněno účelově.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a žalobní námitky odmítla jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývá, že dne 19. 9. 2019 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití na území se svým nezletilým synem M. P., nar. X, státním příslušníkem České republiky. Dne 27. 11. 2019 vydal správní orgán I. stupně usnesení č. j. OAM-14111-12/TP-2019, kterým řízení o žádosti zastavil podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně podala opakovaně

žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti. Správní orgán I. stupně totiž zjistil, že žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu již dne 17. 9. 2013, přičemž tato žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-19306-33/TP-2013, zamítnuta podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění platném do 23. 6. 2014, neboť bylo prokázáno, že ze strany žalobkyně došlo k obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, když za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství jejího syna.

9. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že dne 19. 9. 2019 podala žalobkyně opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ke které nebyly doloženy žádné nové skutečnosti, jež by nebyly předmětem řízení o dříve podané žádosti a které by měly vliv na posouzení její žádosti (zejména co se důkazů o účelově určeném otcovství týče) a takové skutečnosti žalobkyně v průběhu řízení ani netvrdila ani nedoložila. Správní orgán I. stupně uvedl, že podklady předložené k žádosti se obsahově shodují s těmi předloženými v minulém řízení. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že plynutí času nemá vliv na skutečnost, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat pobytové oprávnění. S ohledem na výše uvedené správní orgán I. stupně řízení napadeným usnesením zastavil podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podala opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o její dříve podané žádosti.
10. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a toto rozhodnutí potvrdila. Vyšla přitom ze zjištění, že v obou případech žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, čímž byl vymezen v případech obou správních řízení jejich stejný předmět. I žalovaná přihlédla k tomu, že žalobkyně předchozí žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta, a to dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uzavřela, že správní orgán I. stupně postupoval řádně, když dospěl k závěru, že žalobkyně do své žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem řízení o její dříve podané žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, a které by měly vliv na posouzení žádosti, a s ohledem na to, že nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, správní orgán I. stupně správně zastavil řízení usnesením dle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
11. Soud vyšel z následující právní úpravy. Dle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*“
12. Dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.*“
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své opakované žádosti o udělení povolení k pobytu ze dne 19. 9. 2019 doložila všechny zákonem stanovené podklady. Za takové situace pak povinnost správního orgánu spočívala v posouzení a následném odůvodnění splnění podmínek pro zastavení řízení (tedy zda byly nebo nebyly žalobkyní v žádosti tvrzeny nové skutečnosti, které v původní žádosti uvedeny nebyly) nebo pro meritorní projednání věci. Tuto povinnost správní orgán splnil tím, že porovnal obsahy jednotlivých žádostí obou žádostí a listin k nim přiložených (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu ze dne 22. 5. 2019 č. j. 2 Azs 343/2018-38) a dospěl ke správnému skutkovému závěru, že obě žádosti jsou identické. Toto zjištění se následně promítlo do právního závěru, podle něhož jsou naplněny podmínky pro zastavení řízení, neboť žalobkyně neuvedla oproti původní žádosti žádné nové skutečnosti.

14. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně nepolemizuje s tím, že ve své žádosti o povolení k trvalému pobytu neuvedla žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dříve podané žádosti, ale poukazuje na faktor plynutí času, který měly správní orgány při svém rozhodnutí vzít v úvahu. Předmětem sporu je tedy otázka, zda za novou skutečnost ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců lze považovat v případě žalobkyně samotné uplynutí času od podání první žádosti.
15. Logika citovaného ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tkví obecně v tom, aby nebyly správní orgány nuceny opakovaně posuzovat tytéž skutkově i právně totožné žádosti. Pakliže rozhodnutí o téže žádosti nabyde právní moci, není důvod, aby se táž žádost stala předmětem nového správního řízení. Opačný přístup by vedl ke zcela nepřijatelným důsledkům v podobě zahlcení správních orgánů, nemluvě o právních důsledcích takové praxe na právní postavení příslušných cizinců. Již na tomto místě je možno konstatovat, že se nelze ztotožnit s názorem žalobkyně, že důsledné uplatnění tohoto ustanovení by znamenalo, že již jednou podanou žádost o trvalý pobyt, nebude moci (úspěšně) podat nikdy znovu. Nic takového z tohoto ustanovení totiž nevyplývá; právě tím, že brání v meritorním projednání jen těch žádostí, které neobsahují nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o žádosti dříve podané, umožňuje naopak dotčenému cizinci vnést do řízení takové nové skutečnosti, které zdůvodní možnost jiného rozhodnutí o později podané žádosti.
16. Žalobkyně však tuto novou skutečnost spatřuje pouze ve faktoru plynutí času. Krajský soud v Plzni je ovšem se správními orgány za jedno v tom, že se v případě žalobkyně nejedná o takovou okolnost, která by vyloučila aplikaci § 169r odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo uvedeno výše, z pravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2016, č. j. OAM-19306-33/TP-2013, o první žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 9. 2013, vyplývá, že tato žádost žalobkyně byla zamítnuta, neboť správní orgán dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, když za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství občana České republiky k jejímu synovi, který následně získal české občanství. Toto rozhodnutí je pravomocné, a jeho závěry a obsah je tedy nutno považovat za správné a bezvadné, dokud toto rozhodnutí nebude zákonem stanoveným způsobem opraveno nebo zrušeno, jak plyne ze zásady presumpce správnosti aktů veřejné správy. Zmiňované rozhodnutí však nejenže nebylo zrušeno, ale ani samotná žalobkyně proti němu nebrojila ani odvoláním; proto je nutné z tohoto rozhodnutí také vycházet. Na tom nemění nic tvrzení žalobkyně, že proti rozhodnutí ze dne 4. 8. 2016 nepodala opravný prostředek, z důvodů své nepřítomnosti v České republice. Pokud žalobkyně měla v úmyslu podat proti rozhodnutí opravný prostředek, a nemohla tak učinit pro zákonem předpokládanou překážku, mohla využít některý z institutů, který právní řád pro takové případy upravuje (např. žádost o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 odst. 2 správního řádu). Toto však žalobkyně nevyužila, a proto rozhodnutí ze dne 4. 8. 2016 nabylo právní moci.
17. Žalobkyně v rámci svého apelu na přihlídnutí k faktoru plynutí času, resp. šesti letům, které od sebe dělí data podání obou jejích žádostí, poukázala na zásadu, že negativní protispolečenské důsledky určitého protiprávního jednání, kterým je dle žalobkyně i

účelové uznání otcovství, se postupem času oslabují, takže není potřeba na takové jednání po určité době reagovat a zohledňovat jej. Toto tvrzení je sice obecně vzato pravdivé, v případě žalobkyně z něj však neplynou ty důsledky, které má žalobkyně na mysli, resp. v jejím případě nejsou ani splněny podmínky aplikace této zásady. Pokud jde o právní zásady, nelze současně zapomenout na zásadu, podle níž nikdo nemůže těžit ze svého nepoctivého či protiprávního jednání (*nemo turpitudinem suam allegare potest*). Z výše citovaného pravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2016, jímž byla zamítnuta první žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, vyplývá, že žalobkyně v minulosti obcházela zákon za účelem získání svého prospěchu, a sice k získání povolení k trvalému pobytu, a to tak, že dopomohla k účelovému určení otcovství k jejímu synovi, který následně získal české občanství. Žalobkyně tedy nejednala v souladu se smyslem a účelem českého právního řádu, jednala úmyslně nepoctivě, přičemž závažnost tohoto jednání (na základě něhož došlo následně k získání českého občanství jejího syna, které mu již bude svědčit nastalo) je nutno považovat za natolik vysokou, že nelze hovořit o možném oslabení negativních protispolečenských důsledků tohoto jednání v čase a vzít je do úvahy ve smyslu pro žalobkyni příznivého rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, následky tohoto protiprávního postupu nadále přetrvávají v nezmenšené míře, žalobkyně ani neuvedla, jakým konkrétním způsobem snad mělo dojít k jejich zeslabení.

18. Žalobkyně by tedy aplikaci § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců mohla zabránit tím, že by uvedla nějaké nové skutečnosti, ke kterým je v jejím případě třeba přihlédnout (oproti skutečnostem, o které se opírala její žádost z roku 2013). Nic takového ovšem žalobkyně neučinila, když se spolehla na samotný časový odstup, což je zcela nedostatečné, jak už soud vyložil výše.
19. Soud k uvedenému dále podotýká, že předmětné řízení ve věci žalobkyně, je řízením zahajovaným na žádost, je ovládáno zásadou dispoziční, a je tedy primárně na žadateli, aby tvrdil pro rozhodnutí věci důležité okolnosti, a k prokázání těchto tvrzení, aby předložil správnímu orgánu důkazy. Pokud tedy měla žalobkyně za to, že uplynutím doby 6 let mezi první a druhou žádostí, je skutečně důvodem pro meritorní posouzení žádosti, neboť již polevily nebezpečné důsledky jejího jednání, měla okolnosti s tím související dostatečným způsobem správnímu orgánu tvrdit a k prokázání těchto tvrzení předložit relevantní důkazy. To se však nestalo.
20. Nelze současně přihlédnout ani k tomu, že trestní řízení, které bylo proti žalobkyni vedeno, bylo nakonec zastaveno se závěrem, že se nepodařilo prokázat účelovost souhlasného prohlášení o otcovství syna žalobkyně. Správní orgány nebyly v projednávání věci vázány závěry orgánů činných v trestním řízení, nejednalo se o předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Trestní řízení je navíc vybudováno na jiných zásadách než řízení správní. V projednávání věci byly správní orgány oprávněny učinit si o jednání žalobkyně svůj závěr, což také řádně provedly. Tyto závěry jsou po skutkové stránce zachycené ve správním spise navíc zcela adekvátní.
21. Soud se tedy s ohledem na výše uvedené ztotožňuje s názorem správních orgánů, že uplynutí času mezi novou a původní žádostí nebylo v případě žalobkyně důvodem pro připuštění meritorního projednání žádosti žalobkyně, resp. (jak žalobkyně namítala), že za novou skutečnost ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nelze považovat plynutí času. Správní orgány postupovaly správně, pokud ve smyslu § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců řízení zastavily.
22. Svá rozhodnutí správní orgány náležitým a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, uvedly, z jakých podkladů vycházely a jaké úvahy je k vydání rozhodnutí vedly. Obě

rozhodnutí soud považuje za srozumitelná, logicky odůvodněná a vnitřně nerozporná.

23. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

24. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu